

‘Een job vinden, waarbij ze voorbij mijn beperking kijken, blijkt onmogelijk’

Op 17 oktober, de Werelddag van Verzet tegen Armoede, laten we zien dat arm ziek maakt en ziek arm.

Uiteraard aan de hand van verhalen die mensen in armoede met ons delen. Vandaag vertelel Bo, Wim en Ty:

‘Een job vinden, waarbij ze voorbij mijn beperking kijken, blijkt onmogelijk’

BO Dit is een verzonnen naam, het verhaal helaas niet. Bo vond steun in een vereniging en deelt daar haar ervaringen.

*“Ik ben opgegroeid in een beschimmeld huis, waar opstijgend vocht aanwezig was.
Door gebrek aan geld konden mijn ouders er niet veel aan verbeteren, laat staan verhuizen.
We hebben er met de familie 20 jaar gewoond.*

*Ondertussen ben ik 45 jaar en lijdt aan zware allergieën, artrose en reuma.
Ik besef nu pas dat mijn lichaam door de jaren in die slechte woning ongezond is geworden.
Ik kan er niets aan veranderen.”*

GENTSE VERENIGINGEN
WAAR ARMEN
HET WOORD NEMEN

www.Gent
Tegen
Armoede.be

‘Een job vinden, waarbij ze voorbij mijn beperking kijken, blijkt onmogelijk’

‘Een job vinden, waarbij ze voorbij mijn beperking kijken, blijkt onmogelijk’

Dit is een verzonnen naam, het verhaal helaas niet. Wim vond steun in een vereniging en deelt daar zijn ervaringen.

WIM

*“Ik ben 10 jaar dakloos geweest en wil daar liever niets over kwijt.
Ik heb wel 4 maanden in een noodwoning geleefd, maar dan was ik terug op straat.*

*Momenteel lijdt ik aan maagkanker. De dokter zei dat dit te wijten is aan onregelmatige en ongezonde voeding. Ik ga elke dag achteruit en ik kan de klok niet terugdraaien.
Ik geef het op.”*

GENTSE VERENIGINGEN
WAAR ARMEN
HET WOORD NEMEN

www.Gent
Tegen
Armoede.be

‘Een job vinden, waarbij ze voorbij mijn beperking kijken, blijkt onmogelijk’

‘Een job vinden, waarbij ze voorbij mijn beperking kijken, blijkt onmogelijk’

TV

Dit is een verzonden naam, het verhaal helaas niet. Ty vond steun in een vereniging en deelt daar zijn ervaringen.

“Alles begon toen bij mij de ziekte van Buerger vastgesteld werd. Tot dan werkte ik fulltime. Door mijn symptomen was ik niet meer in staat mijn job uit te voeren. Op dat moment had ik geen hospitalisatieverzekering. De ziekenhuisrekeningen bleven zich opstapelen. De ziekte was nog niet erkend. Een uitkering krijgen was hierdoor niet mogelijk. Omdat ik de kosten van mijn woning niet meer kon betalen, moest ik verhuizen. Door mijn ziekte ging ik me psychisch steeds slechter voelen. Ik voelde me erg alleen. Toen mijn invaliditeit erkend werd heb ik alle moed samengeraapt en ben ik gaan aankloppen voor professionele hulp (schuldbemiddeling, wachtlijst sociale woning, advocaten, ...). Financieel zit ik volledig aan de grond door alle facturen die ik nog vele jaren zal moeten afbetalen via schuldbemiddeling. Ondertussen heb ik een sociale woning en probeer ik de draad weer op te pikken wat niet gemakkelijk is. Een job vinden waar ze voorbij mijn beperking kijken, blijkt niet mogelijk. Zo zelfstandig dat ik was voor ik ziek werd, zo afhankelijk ben ik nu van allerlei organisaties waar ik beroep moet op doen en waar ik ook telkens verantwoording moet afleggen voor alles wat ik al dan niet doe.”

GENTSE VERENIGINGEN
WAAR ARMEN
HET WOORD NEMEN

www.Gent
Tegen
Armoede.be